De somni en somni

? Pere Pons va complir divendres contra el Celta 150 partits entre Lliga, Copa i «play-off» amb la samarreta del Girona ? «Feliç» i també «molt content» per aquesta efemèride, diu que tots aquests anys li han estat útils per «créixer i madurar»

Toca bastant de peus a terra, però a Pere Pons [http://www.diaridegirona.cat/tags/pere-pons.html] li agrada somiar. Fa anys que ho fa i no se'n cansa. No en tenia ni idea, fa una pila d'anys, quan dubtava entre l'handbol i el futbol, que algun dia es convertiria en tot un emblema a Montilivi i, per què no, en una icona de la ciutat de Girona. Va triar que potser se'n sortiria millor remenant la pilota amb els peus i no es va equivocar. Amb el cap clar i amb la realitat sempre per davant, però va ser a partir d'aquell dia que va engegar la maquinària dels somnis. Riure i passar-s'ho bé amb els amics tot xutant entre els tres pals, sí, però amb llicència per imaginar-se també enfrontant-se als seus ídols, en estadis majúsculs i competint per títols de renom. Tanta insistència i perseverància han permès que el de Sant Martí Vell hagi anat fent realitat algunes de les seves fites. Ha anat cremant etapes, creixent i madurant; ha pujat esglaons meravellant i sorprenent a cada pas. I s'ha plantat, a dia d'avui, sent jugador de Primera amb 150 partits oficials amb la samarreta del Girona. Del seu Girona.

«Estic molt content, és un somni». Un altre. Així reaccionava el divendres ben entrada la nit, just després d'empatar (3-3) al camp del Celta [/esports/futbol/primera-divisio/celta-de-vigo/]. A Balaídos, un estadi que ha viscut nits europees, Pere Pons feia una altra gambada en una carrera, la seva, que encara té moltíssim recorregut. Es plantava al centenar i mig de partits oficials amb la blanc-i-vermella entre Lliga, duels de play-off d'ascens i de Copa. Ha necessitat cinc temporades i el que portem d'aquesta per aconseguir-ho, amb alegries, desil·lusions, patacades sonades i un històric ascens pel mig, tot amanit amb el parèntesis que suposa haver estat mig curs cedit a l'Olot. Però ho ha aconseguit. I amb només 24 anys. «Són força partits. És una xifra important i també molt maca. Això vol dir que estic treballant bé i que el club m'està responent. És el moment de gaudir-ne. Tan de bo en pugui celebrar molts més i que siguin a Primera», valora.

Per arribar fins aquí, Pons ha hagut de pencar de valent. Ningú li ha regalat res. Va aterrar de ben jove al Girona i mica en mica, va anar cremant etapes a la base. Quan era juvenil, va formar part d'una plantilla històrica. Aquella dirigida per Miquel Àngel Muñoz des de la banqueta, que va ser capaç de tancar l'any amb un meritori tercer lloc a Divisió d'Honor. Pons, juntament amb Mas, Coris, Valentín i Vivancos, entre d'altres, van aportar el seu granet de sorra perquè l'equip sumés 53 punts i es veiés només superat per Espanyol (77) i Barça (76). Va ser el pas previ a treure el cap amb els grans.

Ho va fer un mes de setembre del 2012. Rubi, en un partit de Copa al camp de l'Sporting, el va fer debutar. Quatre dies més tard, l'estrena li arribava a Segona A, en una exhibició dels gironins a Montilivi davant el Las Palmas [/esports/futbol/primera-divisio/las-palmas/] (5-0). El comptador començava a rodar llavors fins plantar-se, aquest

divendres, als 150. La xifra, ben rodona, ha sigut possible gràcies a 140 aparicions a la Lliga, 6 en promocions d'ascens a Primera i 4 a la Copa. Un total de 13.199 minuts que ha aprofitat per exhibir un munt de qualitats i, de passada, també 3 gols.

Complert un altre somni, ara Pons no pensa a fer altra cosa que seguir endavant. Vol fer-ho a casa, a Girona, un club que canviaria per ben poques coses en aquest món. O fins i tot per cap. Perquè d'oportunitats per fer les maletes, no li'n van faltar aquest estiu. El Vila-real s'hi va fixar fins al punt d'estar disposat a pagar-ne la clàusula. Però ni això el va convèncer. Pons no només es va quedar, sinó que a mitjan agost signava la seva renovació fins al 30 de juny del 2020. Una notícia més que benvinguda per al cos tècnic i la directiva. «És el millor fitxatge», va arribar a dir d'ell Quique Cárcel.

Amb 150 partits a les esquenes, ja no és aquell jove que va fer el salt al futbol professional amb només 19 anys. «He millorat moltíssim», confessa. «Quan vaig debutar encara havia d'aprendre molt i de saber competir. Ara he millorat, he fet un gran salt, però encara tinc recorregut», explica. També creu Pere Pons que els últims anys a Montilivi li han servit per «madurar» i fer-se «més home». Ha après, sobretot, «de les males experiències» «M'han permès créixer i valorar molt més els bons moments», reflexiona.

Ara, després de ser titular en les 7 jornades inicials de Lliga a Primera, l'únic que ronda pel cap al gironí és seguir «treballant al màxim», com ha fet fins ara. I també, somiant. Ja no només a títol personal, sinó col·lectiu. Vol seguir engreixant la xifra de partits, com també que el seu equip acabi mantenint la categoria. De moment, té clar que el camí és el correcte tot i ocupar la part baixa de la classificació. «Hem començat prou bé, tenint en compte que ens hem enfrontat a rivals bastant difícils en aquestes primeres jornades. Crec que hem competit tots els partits i que si seguim així, les victòries arribaran i l'objectiu s'acabarà complint».

De moment, té ara dies per carregar piles i desconnectar una mica de la Lliga; l'aturada del cap de setmana vinent li permetrà assaborir els seus 150 partits. La següent oportunitat per afegir-ne un més a la col·lecció arribarà el 15 d'octubre. Curiosament, contra el Vila-real. El mateix equip que, uns mesos enrere, el va temptar perquè canviés d'aires. Sense èxit, això sí.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/10/01/somni-somni/870568.html?utm_source=rss